

Chương 10

Đôi Hoa Tai Tiffany

Ngày hôm sau nữa là thứ Bảy, chín giờ sáng tôi mới ngủ dậy, trong nhà không có một ai. Bố tôi như thường lệ lại đi gặp mấy ông bạn già, mẹ tôi sau khi nghỉ hưu thì ra ngoài tìm một công việc nhẹ nhàng để làm, vừa có thể kiếm thêm thu nhập vừa có thể giết thời gian rảnh rỗi, vô vị, nhưng việc gì cũng có cái giá của nó, mẹ tôi chẳng có lấy một ngày nghỉ.

Chân tôi vẫn còn hơi đau, cảm giác này giống như uống Hoàng tửu¹, lúc uống thì không cảm thấy gì nhưng nó sẽ để lại dư vị lâu dài. Tôi đành thôi nghĩ đến việc ra ngoài đi dạo mặc dù đã lâu lắm rồi vì công việc bận rộn nên chẳng có thời gian đi đâu.

Ăn sáng xong tôi lại lên giường nằm. Ánh mặt trời chiếu lên người thật ấm áp, trong lòng tôi bỗng có cảm giác chân thực, tôi thích mùa đông như thế này.

Tôi tiện tay cầm lấy cuộn *Phù sinh lục ký* lên đọc. Cuốn sách này thực ra tôi đã mua từ khi học cấp ba nhưng chưa từng đủ kiên nhẫn để đọc nó.

Mấy hôm trước cảm thấy chán nản, tôi đi sắp xếp lại giá sách thì tìm được quyển sách này, chợt cảm thấy cách hành văn rất sâu sắc và đầy ý nghĩa, câu văn trong sáng, đẹp đẽ, còn là những câu chuyện tình tứ, mấy trăm năm trước, một thời bi hoan ly hợp đã làm cảm động nơi mềm yếu nhất trong lòng tôi, chẳng mấy chốc đã khiến tôi rơi nước mắt. Gần đây tôi luôn có cảm giác tang thương, đối với cuộc đời cũng có chút cảm động, thông hiểu, có lẽ tôi đã già rồi chăng?

Hơn mười giờ, Ôn Tịnh gọi điện đến, nói là muốn chúc mừng sinh nhật tôi. Lúc này tôi mới nhớ ra, hôm nay là sinh nhật theo dương lịch của mình, vì bình thường tôi vẫn đón sinh nhật theo lịch âm nên mới không để ý.

“Thôi miễn đi, chân chị vẫn hơi đau, đi lại mệt lắm. Hơn nữa, bây giờ chị đã đến tuổi sợ đón sinh nhật rồi, đón một sinh nhật lại già thêm một tuổi, chị thà quên nó đi còn hơn.”

Ôn Tịnh vui vẻ cười khanh khách. “Ôi trời, chị mau đến đi, em với A Hải đã đặt chỗ rồi. Nếu chị không muốn nghĩ là đón sinh nhật thì cứ lấy cớ tụ tập bạn bè là được mà, còn nếu chị vẫn không thích nữa thì chúng ta sẽ tìm một lý do khác.”

Không cho tôi được cự tuyệt, cô bé đó lại cướp lời: “Không cần chị tự đi, sẽ có xe đến đón chị, lát nữa gặp nhé!”

Tôi thở dài một tiếng, không đành lòng làm phật ý bọn họ, đành dùng dằng đứng dậy thay quần áo.

Hai mươi phút sau, tiếng chuông cửa bỗng vang lên, tôi nhảy cò cò ra mở cửa. Bên ngoài lại là Chung Tuấn Hải.

“Ồ, Tiểu Tịnh đâu?” Tôi nhìn ra phía sau cậu ta.

Chung Tuấn Hải cũng không đi vào, chỉ đứng đó giải thích: “Ở văn phòng của cô ấy có chút việc, có lẽ phải ở lại một lúc nữa, sợ cậu đợi lâu sốt ruột nên cô ấy bảo tớ đến đón cậu trước.”

Ôn Tịnh quả là một cô bé chu đáo.

“VẬY... chúng ta đi thôi?” Tôi xách cái túi ở trên ghế lên, khóa cửa rồi cùng Chung Tuấn Hải đi xuống lầu.

Vì tôi đi rất chậm nên cuối cùng cậu ta không kìm được nữa, hỏi: “Có cần tớ dìu cậu không?”

“Không không, không cần đâu!” Tôi lập tức cự tuyệt.

Chuyện cậu ta nấn lại khớp chân cho tôi ngày hôm đó đã khiến tôi cảm thấy không thoải mái, sao có thể gây thêm phiền toái nữa chứ. Bất luận thế nào, tôi cảm thấy nhất định phải giữ khoảng cách với cậu ta.

Cậu ta thông thả đi phía sau tôi, không nói một lời khiến bầu không khí trở nên trầm mặc.

Tôi đành chủ động lên tiếng: “Tiểu Tịnh mới đi làm được mấy tháng mà đã bận rộn như thế sao?”

“Ồ, cậu cũng biết cô ấy rồi, bề ngoài trông có vẻ mỏng manh, yếu đuối nhưng thực ra nội tâm của cô ấy lại rất mạnh mẽ.” Ngừng một lát, cậu ta lại nói: “Cậu với cô ấy đúng là trái ngược nhau.”

Ôi, Chung Tuấn Hải mà tôi biết đã trở lại rồi, một ngày không chế nhạo người khác thì không thấy thoải mái.

Tôi liền nổi giận, nói: “Cậu hà tất phải quanh co, lòng vòng như vậy? Cứ nói thẳng ra là tôi không có tiền đồ đi.”

Cậu ta cười khoái chí, không nói thêm gì nữa.

Lên xe, bầu không khí giữa hai chúng tôi đã nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Cậu biết không, ở công ty có rất nhiều người vô cùng ngưỡng mộ cậu, nói cậu làm việc giỏi giang, thông minh lại còn hài hước...”

“Có nói tớ đẹp trai không?” Cậu ta ngắt lời tôi, chen ngang hỏi.

Tôi lắc đầu về tiếc nuôi. “Cái đó thì không.”

Cậu ta thở dài một tiếng. “Thời buổi này, những người biết thưởng thức ngày càng ít, ai nấy đều bị những ham muốn vật chất, tiền bạc, quyền lực che mắt...”

Sau đó chúng tôi cùng cười lớn. Bỗng cậu ta chìa tay đưa cho tôi một hộp trang sức nhỏ. “Quà sinh nhật.”

Tôi vô thức cầm lấy mở ra, thấy một đôi bông tai Tiffany hình ngôi sao bằng bạc được chế tác tinh xảo phát ra những tia sáng nhàn nhạt, rất bắt mắt.

Tôi kinh ngạc vô cùng. “Cảm ơn, đẹp quá! Là cậu và Tiểu Tịnh cùng chọn sao?”

Mặt cậu ta chợt sầm xuống, một lát sau mới nói: “Không phải, là tớ tự mua.”

Không hiểu sao, tôi cảm thấy đôi hoa tai này có chút quen mắt, phải nghĩ mất nửa ngày trời mới nhớ ra, trước đây, khi còn học đại học tôi đã từng mua một đôi giống thế này, đeo nó tới vũ hội của sinh viên.

Trong hộp còn có một tấm thiệp bằng giấy cứng giở ra xem, là lời giới thiệu về đôi hoa tai này, dưới cùng còn có một hàng chữ viết tay đề ngày tháng, tôi nhìn kĩ, là từ năm năm trước.

Tôi liền reo ầm lên như bắt được quả tang tại trận, nếu không để lâu cậu ta sẽ lập liếm mắt: “Ha! Chắc chắn là trước đây cậu mua để tặng người đẹp nào đó rồi, kết quả là người ta không thèm nhận, bây giờ thuận nước dong thuyền tặng luôn cho tôi, đúng không?”

Chung Tuấn Hải nhìn tôi một cái, khẽ gật đầu rồi nói: “Không Tử nói rất đúng, chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó dạy bảo, càng đừng nói người này đã là phụ nữ lại còn là tiểu nhân.”

Tôi liền trừng mắt nhìn cậu ta về hung dữ.

Cậu ta liếc thấy dáng vẻ hung hăng của tôi thì lập tức nhếch khóe miệng cười, đầu hàng. “Được rồi, được rồi, tớ thừa nhận cậu nói cái gì cũng đúng. Chỉ cần cậu thích là được rồi, cứ để ở chỗ tớ cũng lãng phí.”

“Cậu có thể tặng Tiểu Tịnh mà, đôi bông tai đẹp thế này nhất định cô ấy cũng sẽ thích.” Tôi nói năng mà chẳng giữ mồm giữ miệng, sau đó mới chợt bừng tỉnh, mình lại lỗ mắng rồi, món đồ vốn định tặng cho người phụ nữ khác sao có thể tặng lại cho Tiểu Tịnh được chứ.

Quả nhiên Chung Tuấn Hải không nói gì, chỉ tập trung lái xe.

Khi chúng tôi đến nhà hàng, Ôn Tịnh vẫn chưa tới, hai chúng tôi đành uống trà trước, tiếp tục nói chuyện kiểu câu đợc câu không.

“Cậu kể về tình hình mấy năm cậu học ở nước ngoài đi!”

“Chuyện học hành thì cũng như thế thôi, tớ thường xuyên trốn học đi chơi, nhưng lại thu hoạch đợc rất nhiều thứ.”

Tôi lắc đầu, nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

“Người xưa nói, đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường. Sang đến bên đó, làm sao tớ có thể cứ máy móc học tập mà không đi tham quan phong cảnh, học hỏi trong thực tế chứ?”

“Vậy cậu cảm thấy ở đâu tốt hơn?”

“Cái này thì rất khó nói. Mỗi nơi đều có những cái hay của nó, ví dụ như khi tớ đến nhà thờ Đức Bà Paris, đúng lúc đợc nhìn thấy dàn nhạc hát thánh ca. Lúc đó cũng không đông người lắm, bầu không khí rất trang nghiêm, giọng hát của những cô gái hát thánh ca làm tớ hiểu ra cái gì gọi là “âm thanh của tự nhiên”, không phải dùng từ “hay” là có thể hình dung đợc, dường như nó chạm đến tận linh hồn của những người nghe...”

“Tâm nguyện lớn nhất của tớ là có thể tổ chức hôn lễ ở nhà thờ Đức Bà Paris đấy.” Tôi làm bộ dạng như đang ngây ngất, say mê.

“Hả?” Cậu ta nhìn tôi vẻ không hiểu.

Tôi cười, nói: “Đây là lời thoại của nhân vật Hồng Đậu trong phim *Tung hoành tứ hải*.”

Cậu ta phì cười. “Mấy năm nay cậu chẳng tiến bộ gì cả, vẫn xem mấy loại phim sến sẩm đó, tớ cứ tưởng là cậu sẽ nói tới nhân vật Esmeralda² cơ đấy.”

Đang nói chuyện, phía ngoài cửa bỗng có tiếng động, Ôn Tịnh mặc chiếc áo khoác màu hồng đi nhanh vào, khuôn mặt đỏ ửng, vô cùng đáng yêu. Cô ấy tháo găng tay và cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh tôi, luôn miệng nói xin lỗi vì đã đến muộn.

Tôi trêu cô ấy: “Em định làm nữ cường nhân³ đấy à?”

“Đâu có! Nhưng người hướng dẫn của em làm việc rất chăm chỉ, em làm việc với anh ấy, tự nhiên cũng không thể lười biếng đợc.”

Tôi bất giác nhớ ra, dạo này nói chuyện với Ôn Tịnh, mười lần thì có tới chín lần cô ấy nhắc tới anh chàng họ Cao mới quen này. Tôi mơ hồ cảm thấy không

Ồn, lại bất giác nhìn trộm Chung Tuấn Hải một cái, thấy trên gương mặt cậu ta vẫn là vẻ bình thản như thường.

Ồn Tịnh tặng tôi món quà mà cô ấy đã chuẩn bị, là một bộ mỹ phẩm BENEFIT. “Tú Nghiên, bình thường chị trang điểm nhạt quá, chẳng có sức sống gì cả, chị thử cái này đi!”

Tôi cười cười, nhận lấy.

Chẳng mấy chốc đồ ăn đã được mang lên, đây là đồ ăn Trung Quốc, chẳng khác gì những món thường ngày chúng tôi vẫn ăn, màu sắc cũng rất ngon mắt.

“Em đã dặn họ nấu nhạt một chút, sợ dạ dày của chị khó chịu.”Ồn Tịnh cười, giải thích.

Tôi cảm kích nắm tay cô ấy, có một người bạn như vậy còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Hôm nay, Chung Tuấn Hải ít nói một cách lạ thường, khiến tôi cảm thấy hơi bất ngờ, chẳng bù choỒn Tịnh, liên tục kể về những vụ án mà cô ấy gặp phải ở văn phòng, vẻ mặt phấn chấn, thỉnh thoảng tôi cũng chen vào mấy câu nhưng trong lòng lại luôn cảm thấy lo âu.

Lúc sắp ăn xong, điện thoại củaỒn Tịnh đổ chuông, lại là anh chàng họ Cao đó. Giọng nói của cô ấy rất phấn khích: “Thật sao? Đương sự tìm thấy chứng cứ máu chốt rồi sao? Được, lát nữa em sẽ qua.”

Dập máy xong, cô ấy nhìn tôi với vẻ áy náy. “Ôi, em lại phải đi rồi.”

Tôi đành nói: “Không sao, chị cũng ăn no rồi, chúng ta cùng đi đi!”

Cô ấy lại nói với Chung Tuấn Hải: “A Hải, anh giúp em tiễn chị Tú Nghiên nhé!”

Chung Tuấn Hải gật đầu.

Đợi Chung Tuấn Hải lấy hóa đơn xong, ba người cùng đi xuống lầu.Ồn Tịnh bỗng nói: “Sang năm anh Cao sẽ đi Thâm Quyển lập nghiệp, muốn mời em đi cùng.”

Tôi nhất thời ngẩn người, lại liếc mắt nhìn sang Chung Tuấn Hải. Cậu ta cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì, cũng không hề nói chuyện.

Tôi luống cuống nói: “Vây... vậy làm sao được? Thâm Quyển xa thế, nếu em đi thì chúng ta rất khó gặp nhau.”

Chắc vì không có được câu trả lời của Chung Tuấn Hải, trên gương mặt Ôn Tịnh thoáng lộ vẻ thất vọng, chỉ quay sang tôi, cười, nói: “Em vẫn chưa quyết định mà, chuyện này để nói sau đi!”

Nhìn theo chiếc xe của Ôn Tịnh đến khi nó đi xa, lòng tôi thấy bối rối, nhưng lại không biết phải làm gì.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Chung Tuấn Hải ở phía sau tôi, nói.

Tôi buồn bã lên xe, nhất thời đều không tìm được chủ đề thích hợp, nên cả hai cùng trầm mặc.

Trực giác nói cho tôi biết rằng, giữa Ôn Tịnh và Chung Tuấn Hải đang xảy ra chuyện gì đó. Tôi không biết mình có nên can thiệp hay không. Nếu là với Ôn Tịnh, tôi sẽ rất tự nhiên mà hỏi thẳng cô ấy, nhưng người trước mặt là Chung Tuấn Hải, chúng tôi đã bảy năm rồi không gặp, cậu ta không còn là đứa trẻ có thể trò chuyện thân thiết với tôi không khoảng cách như hồi nhỏ nữa, cậu ta bây giờ đã ném những mẩu ký ức vụn vặt về thời thơ ấu còn sót lại trong đầu qua một bên. Thực tại nói với tôi rằng, bất kỳ người đàn ông nào cũng thế cả thôi, xa lạ giống nhau, không thể nắm bắt giống nhau. Tôi có thể khuyên bảo cậu ta hay dò hỏi cậu ta điều gì đây?

Nhưng rốt cuộc tôi đã không kiểm soát được cái miệng của mình, luôn muốn làm cho Ôn Tịnh điều gì đó.

“Cậu và Tiểu Tịnh có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chẳng qua chỉ là đã đến con ngựa bảy năm thôi.” Cậu ta cười nhạt, dáng vẻ như xa cách cả ngàn dặm, khiến tôi chỉ biết ngậm miệng.

“Cậu đi đâu đây? Về nhà... hay là tìm nơi nào đó đi dạo một lát?” Cậu ta hỏi.

Tôi thở dài. “Đưa tôi về nhà đi!” Lúc này tôi chẳng có tâm trạng làm gì cả.

Khi sắp về đến cổng nhà, Tần Lệ bỗng gọi điện đến, hôm nay chị ấy tặng ca nên nhờ tôi đi đón con trai Phàm Phàm đang ở lớp học đàn.

Tôi không vui, nói: “Sao chị không bảo Triệu Khải đi đón con?” Chị ấy đã về nhà mấy ngày nay rồi, chắc phải hết giận rồi chứ?

“Bọn chị vẫn đang chiến tranh lạnh, chị không muốn nhờ anh ấy, hơn nữa, em cũng quen cô giáo dạy đàn của Phàm Phàm, em đi đón cũng tiện hơn.”

Tần Lệ nói cũng đúng, cô giáo dạy đàn đó là do tôi nhờ Châu Linh tìm hộ. Đó là một cô bé rất được, nhưng bây giờ tôi lại thấy hối hận vì đã giới thiệu bọn họ với nhau, bởi vì hai mẹ con nhà này gây ra cho cô giáo không ít phiền phức.

Đây chính là cái mà người ta gọi là “mẹ nào con nấy”, Phàm Phàm năm tuổi giống hệt mẹ nó ở cái tính ngoan cố, bướng bỉnh. Cô giáo cũng vì nể mặt Châu Linh nên mới không đuổi học nó, làm cho tôi mỗi khi nhìn thấy người ta lại cảm thấy vô cùng áy náy.

Tôi chẳng biết nói gì nữa, cúp điện thoại, trong lòng phiền muộn đến hoang mang. Có một vài người là như vậy đấy, chẳng bao giờ phát hiện ra sự khó xử của người khác, lúc nào cũng cho rằng mình là trung tâm.

“Phiền cậu cho tôi xuống ở đầu đường phía trước!” Tôi chán nản nói với Chung Tuấn Hải.

“Cậu đi đón bằng cách nào?” Cậu ta ngạc nhiên hỏi.

“Bắt xe đi thôi!”

“Dù sao bây giờ tớ cũng không có việc gì, để tớ đưa cậu đi. Ở đâu vậy?”

Tôi nghĩ thế cũng tốt, đỡ phải tự đi, vậy nên liền nói địa chỉ cho cậu ta.

Đến dưới lầu, dừng xe xong, tôi ngửa đầu nhìn lên nhà cô giáo ở tầng năm, bất giác thở dài một tiếng.

“Cậu ở trong xe đợi tớ, một mình tớ lên đó là được rồi.” Chung Tuấn Hải vừa nói vừa xuống xe.

Trong lòng tôi rất cảm kích, không ngờ cậu ta và Ôn Tịnh đều là những người vô cùng chu đáo, tôi lại bất giác thầm than thở, có người bạn như thế này thực chẳng mong muốn điều gì hơn nữa.

Tôi gọi điện cho cô giáo dạy đàn nói rõ tình hình, đề phòng việc cô bé không giao Phàm Phàm cho Chung Tuấn Hải.

Đợi khoảng mười phút, tôi mới nhìn thấy Chung Tuấn Hải bế Phàm Phàm vừa nói vừa cười đi ra cửa.

Cậu ta đặt Phàm Phàm ngồi ở ghế sau, bên cạnh tôi, sau đó đi lên phía trước xe.

“Sao lâu thế?” Tôi bất giác hỏi.

Phàm Phàm níu tay tôi, cười hì hì, nói: “Chú và cô giáo Ân nói mãi mà không hết chuyện.” Trẻ con bây giờ đúng là trưởng thành sớm.

Quả nhiên Chung Tuấn Hải chẳng thèm quay đầu chỉ đáp: “Cô giáo của Phàm Phàm rất đẹp.”

Trong lòng tôi vang lên một tiếng kêu thảm, bản tính đào hoa của cậu ta lại lộ ra rồi.

“Tớ vừa bàn bạc với cô giáo của Phàm Phàm, xem có thể đăng ký học đàn ở chỗ cô ấy không. Cô ấy nhìn bàn tay tớ rất chăm chú rồi nói tớ đúng là một “mầm non” mới được phát hiện⁴.”

Tôi quay sang một bên, khẽ lẩm bẩm: “Mầm non cái gì chứ? Rõ ràng là cỏ già mà.”

Ghi chú:

1. Một loại rượu của Trung Quốc.
2. Esmeralda: nhân vật trong tiểu thuyết Nhà thờ đức Bà Paris.
3. Nữ cường nhân: chỉ những cô gái có tài năng xuất chúng, thông minh, giỏi giang.
4. Có nghĩa là nhân tài mới được phát hiện.